ding te komen, maar zijn dochter vertelt mij daar juist, dat de moord op Uw nicht hem op een wijze heeft aangedaan, die haar zeer onverklaarbaar toeschijnt en mij nog meer, hoewel ik toch dingen weet die haar vader en ik met opzet voor haar verborgen hebben gehouden. Mijnheer Forbes is in groote haast naar het Ministerie van Binnenl. Zaken geloopen. U begrijpt zeker wel, wat dat beteekent? Hij gaat den Minister eenige inlichtingen geven en dus mogen U of ik ons niet met de zaak bemoeien. Als U aan de politie vertelt, wat U aan mij verteld hebt, dat Mijnheer Forbes de tusschenpersoon was, door wien Mevrouw Lester het grootste deel van haar inkomen kreeg, zal hij dadelijk in 't onderzoek gemengd worden. Dat ziet U wel in, hè?"

„Ja; zooiets zal er dan wel gebeuren."

„Welnu, ik wilde graag dat U dat belangrijke punt verzweeg, tot wij meer van de zaak weten. Ieder van ons moet op 't een of ander oogenblik zonder eenig voorbehoud vertellen, wat hij weet — hetzij vanmiddag, of morgen, of pas over een week; meer kan ik niet zeggen. Maar ik verzoek U vriendelijk niets over Mijnheer Forbes mee te deelen voordat ik gelegenheid gehad heb hem te raadplegen. Ik zal U zoo gauw ik eenigszins kan vertellen hoe de zaken precies staan, en ik neem alle verantwoording voor den raad, dien ik U op 't oogenblik geef, op mij."

„Ik heb maar weinig wereldkennis, Mijnheer Theydon," zei Juffrouw Beale, terwijl zij opstond en haar handschoenen begon aan te trekken, „maar 't zou me al héél erg verwonderen als U mij iets aanraadde, dat niet in den haak was. Ik zal stellig geen woord over Mijnheer Forbes in Scotland Yard zeggen. Alles wel beschouwd, rust wat ik U gezegd heb, toch grootendeels op veronderstellingen. U moet bedenken ik dat Mijnheer Forbes nooit gezien heb, en zelfs haast nooit zijn naam gehoord heb, behalve in verband met algemeen bekende zaken in de courant. Ja, zeker. Ik beloof het U graag. Ik vertrouw U onvoorwaardelijk."

HOOFDSTUK VI.

Van aangezicht tot aangezicht.

Theydon begeleidde Juffrouw Beale naar beneden. Toen zij de deur van No. 17 voorbijging, rilde zij.

„Te denken dat ik over een paar dagen daar bij Edith gelogeerd zou hebben, en dat we uitgangetjes naar den schouwburg bedacht zouden hebben, vóór dat we naar Newquay zouden gaan!" mompelde zij. Er klonk iets treurigs in haar stem, wat meer dan woorden verried welk een schaduw de afgespeelde tragedie over haar verdere levensjaren zou werpen. Zij was niet veel meer dan een gerimpeld, verlegen vrouwtje, voor wie het leven maar weinig belangrijks had. Nu was haar kalme tevredenheid voor altijd geschokt. De dood van haar nichtje had haar eenig contact met de buitenwereld verbroken. Zij zou zich in Iffley terugtrekken, waar zij ieder jaar meer verschrompeld, meer onbeteekenend en eenzamer zou worden.

Theydon had erg met haar te doen, en aarzelde niet zijn gedachten uit te spreken, toen hij haar in een rijtuig hielp.

„Hebt U geen kennissen in Londen?" vroeg hij. „Ik vind het geen prettig idee, dat ik U zoo alleen in deze woestenij stuur. Londen is de vreeselijkste plaats in de wereld voor iemand die verdriet heeft. De groote menigte lijkt hard en ongevoelig. Dat is niet werkelijk zoo, maar de menschen weten niets van elkaar, en tobben zich niet over elkaar af."

„Ik heb hier vroeger wel kennissen gehad, maar ik heb ze al jaren uit 't oog verloren," zei zij. „In ieder geval heb ik vandaag meer dan genoeg om mijn gedachten bezig te houden. Het onderzoek begint om drie uur, en dan zal ik de vreeselijke proef mee moeten doorstaan om het lijk van Edith te identifieeren. De detective heeft mij verteld, dat dit door een bloedverwant gedaan moet worden, daar de eenige andere persoon, die het anders zou kunnen doen, Ann Rogers is, die bijna krankzinnig is sinds gisterenochtend."

„Waar logeert U?"

Zij noemde een klein hotel in het West End. „Daar ben ik vroeger wel geweest met mijn ouders, toen ik nog een meisje was," voegde zij er treurig aan toe.

„Dan zal ik mijn zuster vragen U eens op te zoeken. U zult haar wel aardig vinden. Zij is een gezellig mensch en een praatje met een andere vrouw zal U meer goed doen, dan het gezelschap van detectives, advocaten, en dergelijke vreemde snoeshanen. Houdt U maar goed, Juffrouw Beale. Niets wat U nu zegt, kan het leven teruggeven aan het arme slachtoffer, maar U en ik kunnen, ieder op onze manier, trachten den moordenaar in handen van het gerecht over te leveren. Ik ben er van overtuigd, dat er vandaag al een stap in die richting gedaan zal worden. U kunt er van op aan, dat U mij ziet of van mij hoort, zoo spoedig mogelijk nadat ik met Mijnheer Forbes over de zaak gesproken heb. Vergeet intusschen niet een advocaat te nemen, die U bij het onderzoek kan vertegenwoordigen."

Zij scheidden als oude vrienden. Theydon had echt medelijden met de arme grijze vrouw, en zij beschouwde hem blijkbaar als een goedhartigen en bovenal betrouwbaren jongeman. Hij bleef het rijtuig nakijken toen het in den maalstroom van Londen verdween. Hij vond haar in 't geheel niet de persoon om gemengd te worden in een veelbesproken gerechtszaak. Als de vertegenwoordigers van de pers, de fotografen en de vele officieele personen, waarmee zij in aanraking moest komen haar bestormd hadden, zou de arme Juffrouw Beale zich in haar hoekje in Oxfordshire terugtrekken, zóó verbijsterd, dat het alle beschrijving te boven zou gaan.

In een van zijn boeken had Theydon getracht een juffrouw van middelbaren leeftijd te beschrijven, die tegenover omstandigheden kwam te staan, eenigszins gelijkende op die, waarin Juffrouw Beale zich nu bevond. Hij lachte bitter, toen hij bedacht, hoe anders het in de werkelijkheid toeging. De vrouw in zijn boek had met flinkheid en beslistheid gehandeld, was eenige personen, die een complot tegen haar smeedden, te slim af geweest, en had hun plannen verijdeld. Wat was 't toch anders in de werkelijkheid! Juffrouw Beale, die in een taxi door Londen rende, deed hem denken aan een vogeltje uit een kooi, dat in een storm losgelaten wordt.

Hij wilde juist zijn huis weer ingaan, en zoowel naar Fortescue Square, als naar 't kantoor in de Old Broad Street telefoneeren, om te probeeren Mijnheer Forbes te spreken te krijgen, en was zóó in gedachten verdiept, dat hij een taxi niet zag aankomen, hoewel de chauffeur hard toeterde om zijn aandacht te trekken.

Hij hoorde echter zijn naam en bleef stilstaan.

„U bent immers Mijnheer Theydon?"" zei de man.

Toen herkende Theydon, Evans, den bestuurder, die hem van Fortescue Square thuisgebracht had.

„Hallo!" riep hij uit. „Heb je eenig nieuws over den grijzen auto?"

„Ja Mijnheer, ik geloof 't wel," was 't antwoord, dat hem eenigszins verwonderde. „Toen U gisteren uitgestapt was, heb ik een vrachtje naar Euston gekregen. Toen heb ik een mijnheer naar 't Langham-hotel gebracht, en daar ik zin had iets te eten, ging ik naar de dichtstbijzijnde standplaats. Terwijl ik een kop koffie dronk en een broodje at, sprak ik met een van de andere bestuurders over den grijzen wagen. „Dat is gek," zei die. „Een kwartier geleden moest ik een vrachtje uit een schouwburg naar Langham Place brengen, en toen hield er een grijze landaulet voor het Chineesche Gezantschap op. Hij was ook uit Oostelijke richting gekomen." Hij had 't nummer niet gezien, mijnheer, dus hoeft 't niets te beteekenen, maar ik dacht dat U wel zoudt willen hooren wat mijn kameraad gezegd had."

„Was de auto leeg? Werd er iemand mee gehaald aan het Gezantschap?"

„Dat is juist 't gekke van 't geval, mijnheer. Ik heb er heel duidelijk naar gevraagd. Uit dien grijzen wagen kwam een kleine, nogal jonge man, die vlug de stoep van het Gezantschap opsprong, en er, vóór hij 't wist, binnengegaan was. Het leek wel of iemand door het sleutelgat naar hem uit had staan kijken, zóó gauw werd de deur opengedaan. Toen reed de auto weg. Mijn vriend zou er geen seconde over nagedacht hebben, als die mijnheer niet zoo als een duveltje uit een doosje verdwenen was. Daardoor herinnerde hij zich de kleur van den wagen."

Theydon trachtte te kijken, alsof hij alleen maar verbaasd was over wat Evans hem verteld had, terwijl zijn hoofd omliep van alle verschillende dingen, die hij dien morgen al weer gehoord had. Had het „Verre Oosten" nu op de een of andere geheimzinnige manier ook al iets te maken met den dood van Mevrouw Lester? Had de misdaad een politieke beteekenis? Indien dat zoo was, was 't meer dan ooit noodig, dat Forbes tot een verklaring kwam.

„Je vriend wist toch wel zeker dat het het Chineesche Gezantschap was?"zei hij. „Zeker, Mijnheer. Hij is altijd in die buurt. Zijn garage is achter de Great Portlandstreet. Hij kent de meeste van de Chineezen wel van aanzien."

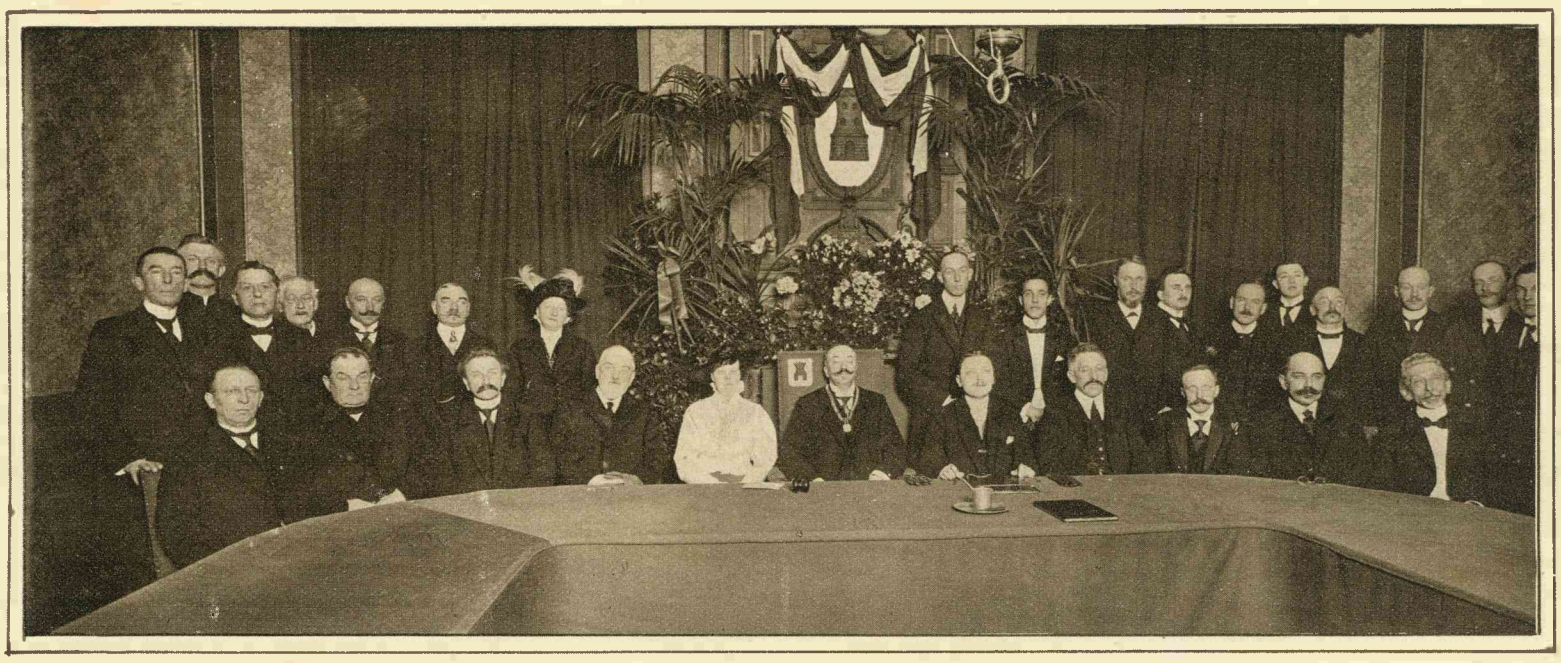
„Dan kan die grijze auto toch moeilijk de onze geweest zijn," besloot Theydon, die 't verstandig achtte te verhinderen, dat de slimme chauffeur gevolgtrekkingen ging maken.

„Ik vrees 't ook, mijnheer. Toch ben ik maar zoo vrij geweest — —"

„Ik ben je natuurlijk zeer verplicht. Ik heb een halve kroon beloofd, is 't niet? Hier heb je ze. Houd een oogje in 't zeil om x y 1314 te ontdekken, en kom me vertellen als je er iets van hoort of hem ziet."

„Dank U wel, mijnheer." Toen keek Evans naar het blok huizen. „Een afschuwelijke zaak — die moord, die hier laatst gepleegd is," ging hij voort. „Men kan zich haast niet voorstellen, dat zulke dingen tegenwoordig nog in Londen kunnen gebeuren."

Hoe weinig zin hij op dat oogenblik ook had om een praatje te maken, toch voelde Theydon, dat hij moest voorkomen, dat de man verband zag tusschen den grijzen auto en de misdaad, en dus sprak hij over het knappe uiterlijk van Mevrouw Lester, kwam voortdurend terug op het blijkbaar doellooze van de misdaad, doelde vaag op gegevens, die de politie al bezat om het raadsel op te lossen, en raakte den goed bedoelenden chauffeur eindelijk kwijt. Hij stapte naar zijn telefoon, en hoorde, dat Mijnheer Forbes vóórtwaalf uur stellig in zijn kantoor in de City verwacht werd, en ging toen zijn kranten zitten lezen.

DE INSTALLATIE VAN DEN BURGEMEESTER VAN VOORBURG.

Woensdag 14 Maart werd in de Openbare Raadsvergadering de nieuw-benoemde burgemeester van Voorburg, Jhr. C. W. Stern, (met ambtsketen om) geïnstalleerd. Na afloop der plechtigheid werden de ingezetenen in de gelegenheid gesteld met het nieuwe hoofd der gemeente kennis te maken.

Zij bevatten een sensationeel, maar tamelijk nauwkeurig relaas van de tragedie. Een ondernemend blad had een onderhoud met Bates bekend gemaakt, die door den verslaggever beschreven werd als „e n typisch Engelschen huisknecht", hetgeen grappig was, daar het oud-soldaat-zijn Bates duidelijk op 't gezicht te lezen stond, met zijn vierkante schouders en militair uiterlijk. Dezelfde journalist sprak ook over Theydon zelf en was zelfs op listige wijze te weten gekomen, dat Mevrouw Lester de weduwe was van een Engelschen advocaat, die in Shanghai gestorven was. Theydon dacht hierover na en vond dat hierin eigenlijk niets bijzonders was. Er is een oude band tusschen de Londensche pers en de Rechtbank, en vele jonge advocaten moesten zich het begin van Arthur Lester's loopbaan wel herinneren.

Vast besloten om zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten tot twaalf uur — het was nu net half twaalf — keek Theydon eenige tijdschriften in; het is altijd voor een schrijver een troost om te zien wat anderen voor onzin voort kunnen brengen. Hij gromde van nijd toen hij ontdekte, dat de een of andere ongelukkige schrijver een titel gebruikt had, dien hij juist voor zijn volgend boek opgeschreven had, toen de bel van de huisdeur weerklonk. Hij schonk er niet veel aandacht aan; er belden immers zooveel leveranciers iederen ochtend, en dus was hij zeer verbaasd en ontsteld, toen Bates binnenkwam en zeide: „Daar is Mijnheer Forbes om U te spreken, Mijnheer."

Theydon sprong op toen Forbes binnenkwam. Hij was bleek, maar kalm.

„Vergeef mij dit bezoek op zoo'n ongewoon uur," zei hij. „Ik ben blij U thuis te treffen. Ik had vroeger willen komen, maar werd door nogal belangrijke zaken opgehouden."

Onderwijl had Bates de deur gesloten; Theydon verklaarde zijn thuis-zijn door te zeggen, dat hij over een paar minuten Old Broadstreet weer had willen opbellen.

(Wordt vervolgd.)